

"Khế tiết! Cô dám trốn"

Hắn đứng ngay đại sảnh của bệnh viện khuôn mặt tức giận, miệng ngầu ngiến lẩm bầm bàn tay cuộn tròn lại hình nắm đấm. Bộ dạng này của hắn tưởng chừng như sắp giết người đến nơi

Hắn hung hăng móc điện thoại từ trong túi ra gọi cho ai đó

"Em nghe thưa anh" giọng một gã đàn ông lễ phép truyền đến

"Các cậu lập tức cho người đi bắt sống Nhã Uyên Khanh về đây cho tôi? Nếu cô ta cố chấp không chịu về tôi cho phép các cậu được quyền hạ hạ cô ta" hắn nhếch mép lời nói cay độc phát ra

"Đã rồi"

Hắn găm mạnh một tiếng rồi cúp máy cười sở khanh, bước đi quay lại khu vực phẫu thuật

"Hãy dời ngày phẫu thuật lại, sang ngày mai cho tôi" hắn ra lệnh cho một ông bác sĩ

"Dạ được thưa ngài"

Sau khi cuộc nói chuyện đã xong Minh Khang quay người sai bước đi về, rời khỏi bệnh viện trở về nhà

1 tiếng sau

Cô bị bọn người của hắn bắt gọn tại một con hẻm nhỏ. Bọn đàn em của hắn đưa cô trở về biệt thự

Về đến biệt thự. Bọn người đó nhanh chóng đưa cô vào thư phòng đọc sách nơi hắn đang nghỉ ngơi

"Thưa anh? Nhã Uyên Khanh bọn em đã đưa về"

Hắn ngồi trên ghế đọc một quyển sách nghe đàn em nói xong đôi chân mày sắc sảo hơi nhíu lại nhìn qua, nhẹ nhàng gấp quyển sách đang đọc dở, chậm rãi đứng dậy rời khỏi ghế, khuôn mặt Minh Khang vẫn rất nhơn nhơ bình thản, Uyên Khanh hơi run khi đối diện với hắn

"Nhã Uyên Khanh? Cô trốn cũng giỏi lắm dám gạt tôi để chạy trốn, cô bây giờ xem lời tôi như cỏ rác đúng không" hắn nhúm lông mày trừng mắt nhìn, bất ngờ quát

"Tôi...Chát..." cô chưa nói xong câu đã bị hắn tát một cái rất mạnh vào một bên má trắng nõn

"Trên đời này tôi ghét nhất những loại người không biết nghe lời. Lập tức đến bệnh viện phá bỏ đứa bé cho tôi"

Cô lắc đầu lịa lịa nước mắt thì tuôn như mưa, cô cất giọng van xin hắn

"Tôi xin anh đừng làm vậy mà"

"Tôi! Lập lại lần nữa mau cùng tôi đến bệnh viện, Minh Khang tôi cần con trai không cần

con gái” hấn nghiêng răng nói lại

“Tôi không thể phá? Anh thật độc ác, con anh cùng dòng máu do anh tạo ra vậy mà anh nói bỏ là bỏ sao? Rốt cuộc anh có trai tim của một con người không” cô hét lên

“Chát”

Cô bị hấn tát thêm một cái vào bên má còn lại. Lần này lực có vẻ mạnh hơn cái tát lúc nãy rất nhiều khiến cô ngã sập xuống sàn nhà. Hai bên má bắt chợt ửng đỏ in hằn 10 ngón tay của hấn

“Tiện nhân ai cho phép cô dám buông lời nói đó, tôi có ra sao không đến lượt cô lên tiếng dạy dỗ? Có phải cô muốn cả mẹ và con đều □hết thì cô mới hài lòng đúng không”

Cô nằm dưới sàn không nói gì nước mắt tuôn ra càng nhiều, cô đang rất đau là đau ở trong tim, tim cô như đang bị ai đó □óp chặt khiến cô nhức nhối. Cô không làm gì sai cả, cô là đang làm đúng trách nhiệm của tình mẫu tử, một người mẹ đang bảo vệ đứa con của mình mà thôi

“Mau lập tức đi đến bệnh viện” hấn bước lại đưa tay nắm chặt lấy tay Uyển Khanh kéo dậy tàn nhẫn lôi đi

“Tôi...Tôi không đi” cô vùng vẫy

“Cô dám? Có phải cô không muốn trả nợ giúp gia đình cô nữa” hấn quay đầu lại nhìn cô hỏi bằng thách thức

“Tôi muốn”

“Vậy còn không mau đi theo tôi đến bệnh viện” nói xong thì tiếp tục kéo cô đi

“Tôi muốn trả nợ nhưng không phải bằng cách giết con tôi, có □hết tôi cũng không đến bệnh viện anh nghe rõ chưa” cô dùng sức hét lên rồi vùng vẫy khỏi tay hấn

“Cô to gan lắm” hấn nắm tay cô càng chặt kéo mạnh đi

“Minh Khang...tôi không đi, buông ra” cô kéo người hấn lại cố gắng không bị hấn kéo đi

“Vậy thì cô □hết đi” hấn nói xong buông tay đang kéo cô ra

Cô bị mất đà do lúc nãy cố lôi hấn lại rồi ngã mạnh về phía đằng sau va vào chiếc bàn. Cú va rất mạnh khiến cô đau đớn nằm sập dưới sàn nhà, tay cô ôm bụng khuôn mặt tái nhợt ʀêʀ ʀỉ

“Aaaa...Đau hãy cứu...” hơi thở cô bắt đầu yếu dần hai bên chân hai hàng máu tươi từ từ chảy ra